

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An denuò sit absolvendus, qui post peractam Confessionem, &
acceptam absolutionem statim subjungit peccatum grave, cujus priùs
fuerat oblitus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

collationis, si facta diligenti inquisitione, manet adhuc dubius, sicut ipse in tali casu licitè retinet Beneficium, ita licitè exercet jurisdictionem Beneficio annexam; quia si forte Beneficium non esset ei validè collatum; Ecclesia tamen ob bonum commune suppleret tunc ejus defectum, jurisdictionem conferendo. Unde

Patet responsio ad argumenta in contrarium adducta.

Ad 1. enim R. jurisdictionem in tali casu conferri ab Ecclesia (vel à Republica respectu Judicis sæcularis) favore non tam ipsius erroris, quam publicæ necessitatis, & utilitatis, id quod suadet sollicitudo & benignitas Ecclesiæ erga suos subditos, & fideles.

Ad 2. neg. seq. nam quæstio hæc procedit de impedimentis juris humani; ubi Ecclesia, vel Respubl. potest supplere, & jurisdictionem conferre; Ecclesia autem in non sacerdote defectum supplere nequit, nam Ordo sacerdotalis ad valorem sacramentalis Absolutionis requiritur ex jure divino.

Ad 2. Q. Videtur opus non esse nova absolutione, si peccatum per oblivionem omissum statim subjungatur post acceptam absolutionem. Tum quia Confessio hæc posterior censetur moraliter esse una, eadèmq; cum illa priori: ex
R. P. Leonardelli Soc. Jesu.

ergo sufficit etiam una, eadèmq; absolutio.

Tum quia etiam in aliis sacramentis prolata physicè forma, non censentur moraliter finita, sed aliquantulum suspensa, donec materia apponatur, quæ positâ primùm adæquatè absolvuntur, & perficiuntur, uti contingit in Baptismo, in quo, prolata physicè forma, non debet necessariò uno simul, eodèmq; momento poni ablutio. Ergo.

His non obstantibus dicendum est, denuò absolvendum esse, qui post peractam Confessionem, & acceptam jam absolutionem statim subjungit novum peccatum mortale, cujus priùs in actu Confessionis fuerat oblitus, id, quod plerique DD. supponere videntur cum Lug. D. 14. n. 24. & ratio ipsa suadet; quia prolata sententiâ judiciali absolvitur judicium, & finitur totus actus judicialis terminatus ad delicta ad judicium delata: ergo non censetur ampliùs moraliter extendi ad alia delicta huic judicio nondum subjecta, sed pro nova accusatione, novòque delicto, novum quoque judicium instituendum est, novaque sententia ferenda. Unde

Patet responsio ad 1. rationem in contrarium allatam.

Ad 2. negatur paritas cum iis sacramentis, quæ prolata physicè formâ nondum censentur moraliter
Zz finita,

finita, & integrè perfecta, uti contingit in Baptismo; aliter enim res se habet in sacramento Pœnitentiæ, cujus actus judicialis totus absolvitur, quàm primùm finitur absolutio. Si tamen pœnitens sola venialia afferat, aut circumstantias mortalium aggravantes, repetenda non est absolutio, quia cùm id necesse non sit, videtur quædam irreverentia, ut notant *Spor. num. 628.* & *La Croix l. 6. p. 2. n. 644.*

330 Ad 3. Q. dari obligationem rursus exponendi peccatum ut certum, quod prius ut dubium clavibus subiectum fuerat, docent quàm plurimi præsertim antiquiores cum *Th. Sanch. l. 1. in Decal. c. 10.* *Turrion. Diana, Mart. Perez, Carden. Platel. Gormaz Dicastill. Illf. qui ait esse sententiam ferè omnium.*

Rationem dant. Primò; quia Confessio peccati ut certi, quod prius ut dubium fuit expositum, notabiliter mutat iudicium Confessarii: ergo debet ut certum à pœnitente exponi in Confessione, ut Confessarius secundum æquitatem iudicare possit.

Secundò; quia peccata debent in Confessione manifestari prout sunt in conscientia pœnitentis, sed hoc peccatum in conscientia jam non est dubium, sed certum: ergo debet manifestari ut certum.

3. Debito certo non satisfit per

solutionem dubiam; sed debitum, seu obligatio confitendi peccatum mortale, quod fuit certò commissum; est certa: ergo huic non satisfit per solutionem incertam, seu per Confessionem peccati ut dubii.

4. Etsi peccatum, quod ut dubium in Confessione expositum est, directè fuerit remissum, inde non probatur, quòd non debeat postea rursus subiici clavibus: ergo. prob. ant. qui ob instans vitæ periculum, aliamve ob causam legitimam non potest confiteri suum peccatum, nisi in genere dicendo, se semel graviter peccasse, directè ab illo absolvitur, & tamen si postea evadat periculum, & peccatum suum confiteri possit, tenetur rursus illud in proxima Confessione explicare: ergo &c.

Negativam sententiam ample- 331
ctuntur *Arr. d. 31. n. 46.* *Escob. l. 15. n. 179.* *Bosco d. 7. S. 8. à n. 138.* *Stozl. n. p. 5. n. 170.* *Sporer. n. 398.* *Herinx. d. 3. n. 51.* *Tarabur. n. 24.* *Lohner. de Confess. p. 2. c. 12. §. 2. q. 7.* *Mendo d. 10. n. 68.* *Caram. Leand. Verric. Rosel. Delgado, Ant. Perez, Henriq. Rhodes, Cotton, Ant. à S. spiritu, aliique RR. quam sententiam valde probabilem censet Lugo D. 16. S. 2. licèt & ipse in fine quæstionis hujus securiorem partem consulat, subjungatque, nolle se in hoc aliquid definire, eò quòd tunc temporis nullus ex illis paucis, qui rem hanc attin-*